הדרן עלך שלשים ושש

ארבעה *מחוסרי כפרה • מביאין חטאת ואין על חטאת תלוי לאכול בקדשים: **עד שיזרוק עליו סדש** • דברי מיתוי קרבן דממרים לקמיה: **וזיר ליין ולטגלתו ולטומאתו** • וזיר מחוסר כפרה שכל זמן שלא כיפר למוד ביין ובתגלחת ולטומאת למתים: **נמי דמי לסו כפרין** • דכתיב זב וזבה בתרין מיבעי מחוסרי כפרה: **מכאן** • מכח מבנו ומתוקף יליף • זבה מטומאה בלומם כדממרינן בפרק בנות כותים (דף קף ע"ב) וכי יזוב זוב דמה (ויקרא טו) הלי לומם למוד: **ומטמא בריעות** מם

שיטה מקובצת

ג) אלא רב"ע למבילות קא מדמי להו • לענין שהאכל בקדשים בקרבן אחד אבל מטהרה לא דניא • הראש"י ז"ל זצ"ל בשרשים למשנה • כשאומרת על האחרונה משמע על האחרונה אני מביאה קרבן זה כדי לאכול בקדשים או כמו מבילה שהיא באחרונה מטהרת כל טומאות שקרמה לה כן קרבן זה שהוא מקרבת על האחרונה מטהרתה לאכול בקדשים ולא תנהה עליה כל הלילות שקדמו לה ויודעת לה כן קרבן זה בשנפרה מלהביא שאר קרבנותיה דלשון על הא ח ר ו נ ה משמע דלהביאה בקדשים הביאתו ולא לפטור לגמרי אבל אם תאמר על אחד מהן משמע דסברה למיפטר שהביאה על אחת מהן נפטרה לגמרי וכן נמי אם אמרה על הראשונה משמע ד ס ב ר ה בראשון נתחייבתי נפטרו כולן • הראש"ש:

ב) פרה: ס"א בפרים ארבעה מחוסרי כפרה • כפרה לאו דוקא שהרי אינן באין על הסא אלא ר"ל קרבן וכן פרש"י

ד) [טומה כג: ערכין ג ג:] ה) הוספתא דנקיים פ"ג פ"ם ג) [הוספתא פ"ו פ"ם]

ז) מתיבי זבה עד שתראה שני ימים רצופין: ח) אנשי ומטמא בריאות את ו' נמחק: ט) את הזב בריאיו ואת הזבה בימיו: י) תניא איש שהיא זבה את ו' יכ"ל אשה ונקבו אמור א"כ: יא) תיבות מענין של מעלה נמחק: יב) המפת דאמר רב חסדא מנין למצורעת שמותרת בתשמיש המטה שנאמר: יד) בנקבל הוא ונויר: טו) ור"ת בן יעקב דקתני: טז) עי' בחולין: יז) נזירות דסותרה הוא את ב' נמחק: יח) ום] עי' בחולין: כ) ועבדו עולה אחת: כא) תיבות שנאמר ככם-כגר נמחק: כג) ת"ל ועשה אשה: כד) אומר זה עולת: כה) לא תצריכנה לומר אות ה' נמחק: כו) כתובה בו תיבת בארונה נמחק: כז) מירי • נלין דאמר' מוראה ונרצה אמור בהגאה דהא נבלעין במקומן • הרמ"ח:

תוספות אירי ומיהי כבגדים • ד"ע"ב מלוקין בזב וזבה בזמן בתומם וזה בטומאת יוכיחו לעיל מיכן כגון לעוף ולא לבהמה: **לעוף** לימכני טו • מימה זב וזבה יוכיחו לעיל מיכן כגון לעוף ולא לבהמה: **שנים אם כן מה ת"ל איש** נתקו הכתוב יג) מענין של מעלה לענין של מטה לומר איש פורע ופורם ואין האשה פורעת ופורמת ס ומותרת בתשמיש המטה יג) שנאמר יושב מחוץ לאהלו שבעת ימים ולא מחוץ לאוהלה הלכך נמנינהו בתרין זב וזבה עיקר טומאתן מצורעת ומצורעת אין עיקר טומאתן חלוקה יהאי והאי כגרים הוא: ר"א בן יעקב אומר גר מחוסר כו' אות"ק מאי טעמא לא תני גר כי קתני מדעם דמישרי למיכל בקדשים יגר כי קא מייתי קרבן לאכשורי נפשיה למיעל בקהל (ו) יד) ונזיר מאי טעמא לא תני סוף סוף נזיר נמי כי מייתי קרבן לאישתרויי למישתי יין דחולין הוא ור"א טו) דקתני נזיר למישרי נפשיה ניתני נמי נזיר טמא טז) כי קא מייתי קרבן למיחל עליה נזירות יז) בטהרה הוא ג)תנו רבנן לגר מעוכב לאכול בקדשים עד שיביא קינו יח) הביא פרידה אחת שחרית אוכל בקדשים לערב ג)כל הקינין שבתורה אחד חמאת ואחד עולה כאן שתיהן עולות הביא חובתו (ג) מן הבהמה יצא יט)עולה ושלמים יצא מנחה ושלמים לא יצא לא אמרן קן אלא להקל מאי שנא מנחה ושלמים דלא יצא דכתיב °כאשר תעשו כן יעשה מה אתם עולה ושלמים אף גר עולה ושלמים א"כ (ג) חובתו כ)אתם מן הבהמה לא תיסבי כא) עליה בגוויה דהכתיב כאשר תעשו כן יעשה אר"פ יש לומר לעוף איתרבי לעולת בהמה לא כל שכן אי הבי אפילו מנחה נמי מיעט קרא כן ועוף היכא איתרבי דת"ר כאשר תעשו כן יעשה מה אתם עולה ושלמים אף הוא עולה ושלמים דהכ] שנא' °ככם כגר מנין לרבות את העוף ת"ל כג] °אשה ריח ניחוח לה' איזה דבר שכולו לה' הוי אומר כד] עולת העוף

נפקא מן מנינא אשמא סמים בהראי תרין כי סמים דקאי ולא חמשה ובצדו לזה: א"כ • דלא הוניין אלא תרין ניכתוב קח סמים סמים בהדדי וסוף כי כתוב נפק ושלחת ותלבנה אלא מרכתב סמים לבטוף ש"ם כראשון.דבי ר' ישמעאל תנאי • מכלל תמים ובכלל: או אינו אלא כלל בכלל דראשון וכו' ר' ישמעאל בעי למילף מתרוייהו מכלל ופרט וממנינא דרב הונא למכלל ופרט יליף כל שקורבי • ומקרא יליף כמה הוניין דאי מכלל לזוד קא קשיא ליה אימא סמים בהראי תרין כו': ונילף נמי מן פרט אחרון מן לבונה וכה דניימי אשלי תני דלית ברי אלא חד צד דומיא דלבונה דדיתה נזדף ולפיכך חד מקומר דקומר ושלה ואע"פ שאינו קומר: הדר אמר א"כ • דיליפינן מינה ניכתוב קרא ללבונה בביצעי קומם סמים בהדי אירך פרטי אלא מדמכתבה לבסוף ש"ם הא אין עליך לדון נלשון כו': א' משום הא לא אייריא דאילו אי כתבה ללבונה בביצעי הוניין תרין עשר דאמרי' סמים בתראי שיתא כי הנך ד' דבפרט וב' בכלל אלא הבי מצית למ"מר א"כ דלמילף מינה אתיא לבונה ליכתבה בפצעי ותלבונה לבזוף בתר כמים ולא הוניין אלא חד סר אלא מדלא כתבה בפיצעי ש"מ

דאין עליך לדון נלשון אחרון דמיתי אפי' דחד צד אלא נלשון ראשון מכלל ופרט מה הפרט מפורש דבר שקיפור ועולה ויורחי נדוף: ריש ל"ק הא לא מסתברא ולא מכלל ופרט אלא מן שם ד' קפשה כה לשון קפרת דבר שקיפור ועולה ולא משכחת לה דקיפור ועולה אלא הגך א"א: שאין מפושעי ישראל שתורין בתשובה ומתעניין אינה תענית: מהכא ואגודתו על ארץ יסדה ': כלומר כשהן באגודה אחת על הארץ השובים והרעים ומשברים לבם ותורין הקב"ה יסדה העולם מתקיים בשבילן: **והוא** • נמפש אורם הוא שמוה עשר אלא כלומר דמנמש אורם הוא שמוה עשר אלף מלבד הבהמות: כל שישנו בסך • שהוא מחובר אם סך עצמו ישנו בכל ייסך חייב נמי דאחר משכון • ועובר כוכבים כיון דאינו מחובר אם סך עצמו אינו בכל ייסך אינו חייב אלא משכון דאחר שכבו הלכך לעובדי כוכבים נמי פטור: למלכים ולכהנים • מאחר שנמשכתו בחייהן ר' מאיר מחייב זר' יהושע פוטר מפרש לקמן מעמיהו: ואמאי נקום ר' יהודה שיעור כוית והא ר' יהודה(דתניא) פטר מה סיכה כל שהן דמכל דהא יכול לסוך חד אבר אף נתינה דעתיה נמי בכל שהוא: ור' יהודה סבר • ילפינן נתינה דעל זר מנתינה דעלמא מה נתינה דעלמא בכוית דכתיב ואיש כי יאצל קדש בשנגה ויקח הפשיחה עליו ונתן לכהן והא נתינה(דהכא)(דהתם)בכוית דקדש דאין אכילה פוצאת מכוית אף נתינה דעל זר נמי בכוית אבל סיכה דמלכים והכאים שלא בזמן הניכתן דברי הכל בכל שהוא דאין בהן נתינה ג)ולא קרינקבו זר נמורי:מעיקרא בשעת הניכתן לאו זרים אינהו בני שמן המשחתה ג)בת כהן שנשאת לישראל אין זרים ליכל בתרומה ואם אכלה משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש דאין דינה כזרה נמורה שהרי אכלת היא בתרומה בתורת אם תהיה אלמנה הגרושה וזרע אין לה ושבה אל בית אביה וכו' והיאיל וכך מיתתה נמי בשרפה אם וינתה כרין בת כהן: נשואת לאחד מן המפולין לה • דאיל ונתחללת דינה כזרה בת ישראל: וחכ"א אחת זו ואחת זו כו': כלומר כיון דלא הויא זרה מתחללת ועד טופה אינה משלמת את החומש דינה כבת כהן דהיינו ואוהו למעשיהה מחוקת • באחת נתינה דכמן המשחה כל שבויא דבר מאיר דילף מבעי דעלמא אבל כל נתינה דעלמא דברי הכל בכוית: שפיר דבר אשהד לה ייסך כתיב • ויכול אתה לדורשו בלא ייסוך ובלא יסך: כהן שסך שמן של תרומה בן בתו ישראל שאינו דשאי לפרט ואע"ב מתעלג כו' אותו בן בתו ישראל מתהפך בו באותו שכן כדי שיטשוט כל נתו ואינו חוששת לשם אימור האיל והא לא שם על עצמו קרום לכן באימור אל"ל • לא דמי התם בשמן של תרומה ומתו בו כי יחללוהו הוא הכהן שסכו ענוש שחילל וכיון שחילל יצא לחולין הילכך מתעגל בו ואינו חוששת הבא אע"ג דראיתא עליו לא איתחל דהא נפשה דאשר בהיתר וכיון דלא איתחל הילכך כי סבו על בני מעיו חייב • מפאי קא מפיק לה • דקתני חוץ והלא חייב נמי בזדון כרת ובשונג תמאת דקתני שלה ויורד חייבת חמאת • ואי חוץ דקתני למעוטי מפוסאת מקדש ודקדשיו על לא הדעו שלו מאשם תלוי דמי ולא מי שמביא קרבן עולה ויורד א"כ כיון דלמעוטי מאשם תלוי קתני חוץ וניתני נמי ממי שעבר עליו יום הכפורים אחר שבא אותו ספק חמאת לידו אינו מביא אשם תלוי שכיפר עליו יום הכפורים: אמר ריש לקיש כי קתני • חוץ מידי דאתיא ליה לספק חמאה ורחמנא אפשריה מאשם תלוי משום דאין חמאתו קבועה אבל דעבר עליו יוה"כ לא איתיה לחשאיה הילכך לא קתני: ר' יוחנן אמר • היינו מעמא דלא תנא חוץ ממי שעבר עליו יוה"כ במבעים יוה"כ דקאמר דלא ניכפר עליה יוה"כ דאי הדר ביה בתר יוה"כ דבעי לאיתויי קרבן מחייב לאיתויי אשם תלוי דהא לא כיפר עליו יוה"כ דבעם בו וכיון דחייב באשם תלוי מבעם משום הכי לא תנייה: ורימ לקיש סבר אי לאו משום מעמא דידי משום מבעם נמי מיפטר דהא כיפר עליה: ובמלגתא • אביי כר' יוחנן ורבא כר"ל: תאמר ביוה"כ שמכפר על המזיד כשוגג כרתניא והתודה עליו את כל עונות ב"י: אי נימא שבין שוגג ושאינן שבין מזיד • שלא שב מדיעתו הא קתני לא אם אמרת בראשה ואשם שאין מכפר על המזיד כשוגג הייגו הא ומאי קא משמע לן • אלא • מאי על שאינן שבין דלא מכפר דכתב אך חלק כי הא דאמר עולא אכל חלב והפריש קרבן ונשחמר קודם שהקריבו ואח"כ הזר בו בתשובה הראל ונדחה קרבנו כי דלא שב מדיעתו נשתבר ידחה והיינו שאינן שבין נשתמר דלא מכפר עליה קרבנו: ונקא מהכ"ג אמאי קרי ליה שאינן שבין דמשתמר אבל כיון דחזר בו נגרא בר בפרה הוא: אלא • לאו שבין דאכר הבפר עליה השתאי שאינן-שבין דמבעם דאמר לא הבפר עליה השתאי הבפר אך חלק אלמא הדר ביה רבא מהתניא: דלא כתא דקתני דאינן שבפרין על שאינן שבין: וקאמ מקרא קדיש בברכות ובתפלות: ותנן בריותית: **סחם** סיפרא ר' יהודה: הא • דקתני כי יום כפורים הוא מכל מקום הינו ר' אליבא דידיה: ומהרי ר' בעבירות דיוה"כ נופיה • ואיתיו דקתני אך חלק: דאי לא תימא הכי • דעבירות דעופה לא מכפר כרת לר' בעבירת דיוה"כ נופיה ואיכו משכחת לה: מאי קשיא • משום הא לא אייריא דדילמא כי האי גוונא משכחת כרת בזה"כ דעביד עבירתא טויה ליליא כו': תינח כרת דלילה • משכחת לה כראשות: כרת משום ומכא מאי קשיא דילמא כו' אלא מחוורתא כראשה מעיקרא הא ר' אליבא דר' יהודה הא ר' אליבא דידיה: ואח"א אף המנדף • אין מביאין על שנעבו חמאת • אמאי קתני(יצא)(אף)המנדף שאין בו מעשה מאי קא אירוי לעיל דקאמר אף המנדף: רבנן שמעוה לר' עקיבא דתנא בעל אנו ולא תנא ידעוני כו': ואומר חמאי ישא מפרש לקמן אמאי נקמו: ד) כרת במקום קרבן • בפרשת כי תשגו דכתיב בה בקרבנות: ואומר חמאי ישא • דכתיב גבי פסח דכתיב כרת והאיש אשר הוא מהור ובדרך לא היה ונו' אתאן לרבנן דלרבנן פסח שני לילף חמאי מחבור את השם לכרת כראמר לקמן: והבין כרת לתון ר' עקיבא לרבנן אכתיתו מגדף ליה ביה מעשה ולא אתא כרת דיהא לקרבן מיהו מוהיב לה ר' לחבור את השם ושמום הכי לית ביה קרבן דכבריתו דעקירת שפתיו לא הוי מעשה כלל ולדידי אמאי כתיב הבי חייב קרבן ואלא לידיהו אמאי כתיב כרת בסנדרף • אמרין ליתו כרת למבדף את השם דהיינו מגדף ולטילף מינה כרת לפסח שני דהא כתיב הכא בסנדרף ונשא המאו ואית ביה כרת וכתיב בפסח שני חמאי ישא מה להלן כרת בסנדרף אף כאן בפסח שני בכרת ואע"ג דכתיב גבי פסח כרת דכתיב והאיש אשר הוא מהור ובדרך לא היה: רבנן כר' סבירא להו דמלותא דר' ור' נתן דאמר במסכת פסחים בפרק מי שהיה פסא חייב על הראשון והייב על השני דברי ר' ר' נתן אומר חייב על

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com